

Ústavní soud České republiky
Joštova 8
660 83 Brno 2

Doporučeně s dodejkou

V Praze dne 14. 12. 2016

Navrhovatel : **Skupina 18 senátorů Senátu České republiky**

1. Jaroslav Kubera
2. Zdeněk Nytra
3. Miloš Vytrčil
4. Jiří Oberfalzer
5. Tomáš Jirsa
6. Lumír Aschenbrenner
7. Jiří Burian
8. Jan Horník
9. Jiří Šesták
10. Ivo Valenta
11. Tomáš Czernin
12. Michael Canov
13. Václav Chaloupek
14. Jiří Růžička
15. Zbyněk Linhart
16. Luděk Jeništa
17. Petr Holeček
18. Jiří Dušek

ÚSTAVNÍ SOUD		
Joštova 8, 660 83 Brno		
Došlo dne:	23-12-2016	3
3x 6x 14krát Přílohy:		/
Vyřizuje:		/

Nepředkládá

Účastníci řízení: **Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky**
Sněmovní 4, 118 26 Praha 1

Senát Parlamentu České republiky
Valdštejnské nám. 17/4, 118 01 Praha 1

Návrh na zahájení řízení o zrušení zákona dle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy České republiky, zákona č. 1/1993 Sb.

Napadený právní předpis: Zákon č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě

Trojmo

I. Základní vymezení

1. Dne 20.7.2016 byl ve Sbírce zákonů vyhlášen zákon č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě, s účinností od 1.10.2016 (dále jen „**Zákon**“).
2. Navrhovatel má za to, že Zákon je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, konkrétně, že je v přímém rozporu se čtyřmi ústavně zaručenými právy, z nichž dvě jsou základními lidskými právy a dvě hospodářskými a sociálními právy, a to:
 - a) Rovnost lidí v právech – čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „**Listina**“);
 - b) Právo na soukromí a princip autonomie vůle – čl. 4, čl. 7 Listiny;
 - c) Právo na svobodné podnikání – čl. 26 odst. 1 Listiny;
 - d) Právo na získávání prostředků pro své životní potřeby prací – čl. 26 odst. 3 Listiny.
3. Zákon je současně dále v rozporu s principem minimalizace zásahů do základních práv (ad e) a neodpovídá požadavkům testu racionality (ad f).

II. K námitce, že Zákon je v rozporu s rovností lidí v jejich právech

4. V čl. 1 Listiny je dle vzoru čl. 1 Všeobecné deklarace lidských práv zakotven požadavek rovnosti všech lidských bytostí v právech. Jak aplikace práva, tak normotvorba nesmí být v rozporu s principem rovnosti, jenž je v rovině pozitivního práva garantován zákazem diskriminace (nálezy Pl. ÚS 15/02: „*Aby k porušení došlo, musí být splněno několik podmínek: s různými subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, se zachází rozdílným způsobem, aniž by existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup (...). (Zákonodárce) musí přitom dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na objektivních a rozumných důvodech a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti.*“
5. Zákon zakazuje prodej o některých státních svátcích a ostatních svátcích v maloobchodě a velkoobchodě, jehož prodejní plocha prodejny přesahuje 200m².
6. Podle konceptu rovnosti příležitostí by měli mít všichni stejné zdroje na startovní čáře, neboť odlišné startovní pozice znemožňují dosažení materiální rovnosti.
7. Čl. 1 Listiny říká, že lidé jsou svobodní a rovni v důstojnosti i právech. Proto nelze prosadit Zákon, který by bezdůvodně omezoval na ústavních právech určitou náhodně vybranou skupinu podnikatelů a naopak některou náhodně vybranou skupinu bezdůvodně na jejich právech zvýhodňoval.
8. Důvodová zpráva k Zákonu výslovně uvádí:
 - (i) „(...) lze předpokládat vyšší příjem v oblasti turismu a služeb poskytovaných v oblasti volnočasových aktivit.“
 - (ii) „Dopad na hospodářské subjekty, dotčené podnikatele, bude spočívat na jedné straně v omezení tržeb z prodejů ve svátek, na druhé straně v úspoře mzdových

nákladů a části režijních nákladů. To se však týká jen velkých podnikatelů. Dopad na malé a střední podnikatele bude kladný, neboť zákon nepřímo omezí konkurenci od velkých podnikatelů.“

- (iii) „*Sociální dopady budou příznivé, neboť lidé budou mít více volného času, aby se mohli věnovat své rodině a koníčkům, na což klade Evropská unie zvýšený důraz. Pracovní život by neměl negativně zasahovat do rodinného a osobního života.*“

9. Ad (i): Zákon se aplikuje pouze na maloobchody a velkoobchody, nikoli např. na poskytovatele služeb. Dochází tedy k omezení práva na svobodné podnikání, ovšem pouze u části podnikatelů, jejichž výběr není blíže odůvodněn. Jak lze dovodit z důvodové zprávy, účelem zákona je zejména ochrana zaměstnanců. Navrhovateli zůstává nejasné, proč je třeba chránit pouze zaměstnance pracující v maloobchodě a velkoobchodě, a nikoli jiné zaměstnance, zejména zaměstnance pracující v oblasti služeb, jako např. průvodce, řidiče, apod. V důsledku této úpravy mají zaměstnanci v ostatních oborech podnikání možnost pracovat o svátcích a zajistit si tak vyšší příjem, zatímco zaměstnanci maloobchodů a velkoobchodů tuto možnost nemají. Toto odlišné zacházení je v přímém rozporu s čl. 1 Listiny, neboť osoby ve srovnatelném postavení zde mají naprosto odlišnou možnost právní ochrany (v případě zaměstnanců) či jsou pouze části z nich omezována ústavou zaručená práva (v případě podnikatelů a zaměstnanců, kteří o svátcích pracovat chtějí). Zároveň tento diskriminační přístup není nijak odůvodněn.
10. Ad (ii): Zákon omezuje prodejní dobu pouze v případě prodejen, jejichž prodejní plocha přesahuje 200 m², tedy omezení práv závisí na velikosti prodejní plochy, což je v rozporu s Čl. 1 Listiny, neboť takové ustanovení narušuje rovnost lidí v právech. Podpora malých a středních podnikatelů nesmí být k tíži dalším subjektům, operujícím na stejném segmentu trhu. Důvodová zpráva dokonce přímo říká: „*Dopad na malé a střední podnikatele bude kladný, neboť zákon nepřímo omezí konkurenci od velkých podnikatelů.*“ Předkladatelé si očividně tento diskriminační charakter právní úpravy uvědomují a chtějí ho naopak využít k podpoře jedné skupiny podnikatelů na úkor skupiny druhé, což je zřejmě v rozporu s Čl. 1 Listiny.

Ze Zákona ani z důvodové zprávy pak žádným způsobem nevyplývá, na základě jakých kritérií byl stanoven hraniční rozměr 200 m² a není zde ani uvedeno, k čemu má právě tento rozdíl mezi jednotlivými kategoriemi přispět, případně kolika podnikatelů se uvedená regulace dotkne. Zákonná úprava nereaguje ani na možnost, že by velký podnikatel mohl disponovat formálně nebo i fakticky autonomními provozovnamy o prodejní ploše menší než 200 m², na které by se omezení prodejní doby nevztahovalo. Z logiky věci je možné očekávat, že si obchody s prodejny o prodejní ploše nad 200m² v odpovědi na Zákon zřídí další prodejny o prodejní ploše menší, aby tak alespoň částečně pokryly ztrátu za svátky, a Zákon tak nebude mít dopad vůbec žádný.

Předkladatelé se zároveň vůbec nezabývali otázkou, zda se Zákon bude vztahovat i na jiné formy prodeje (např. internetové obchody). V České republice se v současné době stále více prosazují společnosti zabývající se prodejem potravin přes internet. Těchto společností se regulace netýká, ačkoliv mají rovněž zaměstnance, kteří pracují i o svátcích a objemem prodeje v mnoha případech překonávají i některé prodejny, jejichž

prodejní plocha přesahuje 200 m². I z toho důvodu se kritérium velikosti prodejní plochy jeví jako zcela nelogické a diskriminační.

11. Ad (iii): Opět není jasné, proč by pracovní život neměl negativně zasahovat do rodinného a osobního života zaměstnanců dotčených obchodů, ačkoli do rodinného a osobního života ostatních zaměstnanců negativně zasahovat může – opět se tedy jedná o přímý rozpor s čl. 1 Listiny a o diskriminační přístup bez jasného odůvodnění.

III. K námitce, že Zákon je v rozporu s právem na soukromí a principem autonomie vůle

12. Princip autonomie vůle je jedním ze základních principů právního státu, stejně jako právo na soukromí. Každý člověk má právo nakládat se svým časem a rozhodovat o sobě samém.
13. Lze uvést z nálezu I. ÚS 1586/09: „*Právo na respekt k soukromému životu zahrnuje garanci sebeurčení ve smyslu zásadního rozhodování o sobě samém, včetně rozhodování o uspořádání vlastního života, což lze označit jako aktivní seberealizační komponent osobního sebeurčení.*“
14. V rámci zachování práv ostatních lidí a v rámci ochrany jiných základních práv dochází často k veřejnoprávnímu omezení práva rozhodovat o sobě samém a o svém čase, a k omezení autonomie vůle. Tyto restriktce jsou nicméně vždy řádně odůvodněny a dochází k nim zásadně v zájmu jiných základních práv.
15. Důvodová zpráva zásah Zákona do uvedených práv nijak neodůvodňuje. Jediný benefit, který důvodová zpráva slibuje, je, že „*lidé budou mít více volného času, aby se mohli věnovat své rodině a koníčkům*“. Tímto se zákonodárce snaží zasahovat do soukromé sféry dotčených zaměstnanců limitujícím obsah jejich volného času, čímž nedůvodně omezuje jejich autonomii vůle. Skutečnost, že tohoto cíle je možné dosáhnout ze strany zaměstnance také pracovněprávními nástroji (úprava pracovní smlouvy, změna zaměstnání), zákonodárce ignoruje.
16. V dosavadním stavu byla lidem dána možnost volby a projevu své autonomní vůle a práva rozhodovat o sobě samém – existovala možnost jít o svátku do práce, nebo tam nejít. Tato možnost byla bez řádného odůvodnění zrušena. Jak je uvedeno v důvodové zprávě: „*Hlavním cílem návrhu zákona je upravit prodejní dobu v maloobchodě a velkoobchodě tak, aby byl stanoven obecný zákaz prodejní doby ve vyjmenované svátky a omezení prodejní doby na Štědrý den.*“ Výslovným cílem zákona je tedy zákaz určité činnosti, nikoli ochrana nějakého jiného práva. Omezení svobodné vůle a práva nakládat se svým časem je tedy odůvodněno pouhou možností zákazu nějaké činnosti, která není nijak člověku ani společnosti nebezpečná či škodlivá, a kterou je navíc možno na základě dohody stran pracovněprávního poměru nevykonávat. Zákon je tak v rozporu s právem na soukromí, které zahrnuje právo rozhodovat o sobě samém, o svém volném čase a principu autonomie vůle.

IV. K námitce, že Zákon je v rozporu s právem na svobodné podnikání

17. Dle Čl. 26 Listiny má každý právo podnikat. Jedná se o jedno z ústavně zaručených práv. Právo svobodně podnikat zahrnuje také právo na výběr oboru, ve kterém bude osoba podnikat.
18. Zákon nepřípustně omezuje právo na svobodné podnikání některých podnikatelů. Omezuje dobu, během které mohou podnikat, a předvídá zásadní omezení jejich tržeb. Výběr těchto podnikatelů Zákon provádí způsobem, který není nijak rozumně odůvodněn. Ačkoli si zákon klade za cíl ochranu zaměstnanců a jejich práva na rodinný život, z blíže nespecifikovaných důvodů se rozhodl ochránit pouze zaměstnance obchodů s prodejní plochou nad 200m².
19. Smyslem práva na svobodné podnikání je možnost podnikatele svobodně rozhodovat o organizaci, činnosti a realizaci svých podnikatelských záměrů. Veškeré zásahy do jakýchkoliv svobod jednotlivců by měly být realizovány jen v míře skutečně nezbytné.
20. Omezení práva na svobodné podnikání důvodová zpráva odůvodňuje mimo jiné upřednostněním práva zaměstnanců na rodinný život. Dostávají se tím do střetu tři ústavně zaručená práva, jejichž střet nicméně dosud nebylo a nadále jistě není třeba řešit nesystematicky další zákonnou regulací – k řešení takovéto situace plně postačují soukromoprávní instituty a vztah mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem upravený zákoníkem práce. Navíc zde de facto dochází ke střetu práva podnikatele na svobodné podnikání, práva zaměstnance na rodinný život a práva zaměstnance získávat prostředky pro své živobytí prací. Zákon zde pro podporu jednoho ústavně zaručeného práva omezuje dvě jiná, přičemž ignoruje dostatečně upravenou soukromoprávní možnost řešení situace v rámci stávajícího legislativního rámce.
21. V daném případě nelze dokonce ani zcela posoudit, zda přijatá zákonná úprava sleduje legitimní cíl, neboť argumentace předkladatele ochranou zaměstnance před prací o svátcích a případně také zavedení pozitivní diskriminace malých a středních podnikatelů formou omezení konkurence od velkých podnikatelů je argumentací nedostatečnou. Odkaz na historické právní úpravy (například zákon č. 65/1925 Sb. z. a n.) s tím, že v minulosti v českém právním řádu obecný zákaz prodejní doby platil, považuje návrhvatel taktéž za nedostatečný, neboť v minulosti měly dny pracovního klidu podstatně rozdílný význam, poplatný tehdejší době, o čemž svědčí mimo jiné § 3 z. č. 65/1925 Sb. z. a n., z něhož vyplývá, že hlavním účelem například v případě dne 28. října bylo důstojné oslavení tohoto dne, nikoliv ochrana zaměstnance a omezení konkurence.
22. Čl. 26 Listiny dále vedle konkrétních veřejných subjektivních práv vůči státu zakotvuje i objektivní ústavní princip, požadující zachování tržního hospodářství a ochranu svobodného podnikání - Ústavní soud dovodil povinnost obecných soudů *"poskytnout ochranu podnikatelské činnosti, pokud je do ní zasaženo způsobem, který se přičí elementárním pravidlům férovosti a dobrým mravům soutěže"* (nález IV. ÚS 27/09).
23. V tomto případě je evidentní, že uvedená právní úprava zasahuje do hospodářské soutěže, neboť, jak je uvedeno i v důvodové zprávě, omezuje konkurenci od velkých podnikatelů. Z tohoto hlediska lze navrženou právní úpravu považovat za úpravu, která

se přičítá elementárním pravidlům férovosti a dobrým mravům soutěže, neboť k uvedenému dělení neexistuje žádný rozumný důvod.

V. K námitce, že Zákon je v rozporu s právem na získávání živobytí vlastní prací

24. Dle Čl. 26 odst. 3 Listiny má každý právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací. Jediným cílem Zákona, který je možné vyčíst z důvodové zprávy, má být ochrana zaměstnanců, konkrétně umožnit jim, aby nemuseli pracovat o svátcích. Takový argument je nelze považovat za relevantní, řada zaměstnanců naopak práci o svátcích oceňuje, neboť má možnost dosáhnout vyššího příjmu za stejnou práci (mzda a zákonné příplatky).
25. Nicméně pokud přijmeme argument zákonodárce, že se jedná o ochranu zaměstnanců, pak je zde zřejmý diskriminační charakter, kdy zaměstnanci ve větších obchodech mají právo na ochranu a ti v těch menších nikoliv. Zákon tak nepřípustným způsobem reguluje soukromoprávní vztahy, které jsou však dostatečně regulovány zákoníkem práce. Nejen, že mají zaměstnanec a zaměstnavatel možnost pracovní dobu sjednat v rámci pracovní smlouvy, zákoník práce přiznává zaměstnanci i řadu dalších práv, jako jsou práva na nepřetržitý odpočinek mezi dvěma směnami, nepřetržitý odpočinek v týdnu, apod. Konečné rozhodnutí o tom, zda zaměstnanec bude pracovat v den pracovního klidu, by tak mělo být ponecháno výhradně na vůli stran pracovněprávního vztahu. V souvislosti s uvedeným navrhovatel upozorňuje, že předkladatel v důvodové zprávě nepředkládá jakékoliv provedená zjištění o tom, že by léta fungující praxe činila problémy, a že by regulace zákoníkem práce byla nedostatečná. Nehledě na skutečnost, že o svátcích se pracuje i v případě řady jiných pracovních pozic, které nejsou v tomto ohledu nijak zákonem regulovány (typicky ve službách, zejména kulturních a volnočasových).

VI. K námitce, že Zákon je v přímém rozporu s principem minimalizace zásahů do základních práv

26. Princip minimalizace zásahů do základních práv, uvedený také v čl. 4 Listiny, je jedním ze základních principů právního státu. K omezení základního práva může dojít pouze v zájmu jiného základního práva, jak stanoví konstantní judikatura Ústavního soudu.
27. Z Pl. ÚS 4/94: „K omezení základních práv či svobod, i když jejich ústavní úprava omezení nepředpokládá, může dojít v případě jejich kolize. V těchto situacích je nutné stanovit podmínky, za splnění kterých má prioritu jedno základní právo či svoboda, a za splnění kterých jiné. Základní je v této souvislosti maxima, podle které základní právo či svobodu lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody.“
28. V případě Zákona nicméně dochází k porušení tohoto principu. Jediný pozitivní dopad, přínos Zákona, a tedy nejspíše i jeho cíl, je dle důvodové zprávy že „lidé budou mít více volného času, aby se mohli věnovat své rodině a koníčkům (...). Pracovní život by neměl negativně zasahovat do rodinného a osobního života.“

29. Zákonodárce se dopouští nepřipustného nepodloženého a svévolného hodnocení o zásahu pracovního života do rodinného a osobního života, který hodnotí jako negativní. Svévolně tak nadřazuje některé sféry života člověka nad jiné a tudíž také některá jeho ústavně zaručená práva nad jiná, aniž by toto řádně odůvodnil či snad provedl test racionality. Zásah do soukromého života a základních práv člověka, zejména autonomie vůle, který představuje Zákon, je tudíž neopodstatněný, nepodložený a neospravedlnitelný. Zásah do základních práv zde není odůvodněn pozitivním dopadem na jiná základní práva, když zejména dochází k zásahu hned do tří ústavně zaručených práv, a k podpoře pouze jediného, a to práva na rodinný život. V případě jedinců, kteří právo na rodinný život z objektivních příčin *vykonávat* nemohou, pak dochází k naprosto bezdůvodnému omezení základních práv.
30. Zejména zde pak dochází k omezení dvou základních lidských práv a jednoho hospodářského a sociálního práva v zájmu pouze jediného práva sociálního, což je dle výše uvedené judikatury Ústavního soudu nepřipustné.
31. Pokud dále přijmeme jako cíl Zákona i pozitivní diskriminaci maloobchodů, s čímž nicméně navrhovatel z důvodů uvedených výše zásadně nesouhlasí, je nutné konstatovat, že tohoto cíle zvoleným legislativním omezením, resp. rozdělením není možné dosáhnout (možnost větších obchodníků zřídit prodejnu pod 200 m²), a proto je tento zásah v podobě nesystémové zákonné regulace fakticky zbytečný a neodpovídá principu minimalizace zásahů.
32. Sám zákonodárce uvádí v důvodové zprávě jako hlavní cíl Zákona stanovit „*obecný zákaz prodejně doby ve vyjmenované svátky a omezení prodejně doby na Štědrý den.*“ Zákonodárce sám tedy jako cíl Zákona vymezuje *zákaz*, nikoli případný pozitivní důsledek Zákona. Jako záměr Zákona pak uvádí „*upravit oblast vztahů, která nyní právními předpisy upravena není, byť historicky byla.*“ Tato myšlenková linie je nepřipustná. V právním státě není možné zasahovat do základních práv člověka výhradně z důvodu, že dříve tomu tak bylo. Zároveň zákaz činnosti, resp. omezení základních práv, z důvodu aby byla nějaká činnost zakázána, tedy de facto pouhý „zákaz pro zákaz“, je v přímém a výslovném rozporu s principem minimalizace zásahů do základních práv a v právním státě nemá místo.

VII. Test racionality

33. Navrhovatel si uvědomuje velkou diskreci zákonodárce ohledně omezení, která může provádět v oblasti sociálních práv. Tato jeho pravomoc byla vícekrát judikována Ústavním soudem. Proto Ústavní soud také pro situaci kolize dvou sociálních práv, případně pro posouzení souladu omezení sociálních práv s ústavním pořádkem, nevyužívá přísný test proporcionality, nýbrž tzv. test racionality (nálezy Pl. ÚS 54/10, Pl. ÚS 1/08, Pl. ÚS 83/06, Pl. ÚS 61/04), který dle judikátu Pl. ÚS 54/10 sestává z následujících bodů:
- (i) Vymezení smyslu a podstaty sociálního práva, tedy jeho esenciálního obsahu.
 - (ii) Zhodnocení, zda se zákon nedotýká samotné existence sociálního práva nebo skutečné realizace jeho esenciálního obsahu.

- (iii) Posouzení, zda zákonná úprava sleduje legitimní cíl; tedy zda není svévolným zásadním snížením celkového standardu základních práv.
 - (iv) Zvážení otázky, zda zákonný prostředek použitý k jeho dosažení je rozumný (racionální), byť nikoliv nutně nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější či nejmoudřejší.
34. V našem případě se omezení v oblasti hospodářských a sociálních práv týká práva na svobodné podnikání a práva na získávání prostředků pro své životní potřeby prací. K jejich obsahu se již navrhovatel vyjádřil výše, taktéž k legitimnímu cíli, kterým (být z důvodové zprávy vyplývá něco jiného) je ochrana práva na rodinný život (ačkoli již samotnou legitimitu tohoto cíle považuje navrhovatel za spornou). Samotné existence uvedených práv se Zákon sotva může dotknout při časové působnosti provedených omezení na osm dní v roce. Proto navrhovatel přechází k bodu ad (iv).
35. Prostředkem pro podporu rodinného života je zde úprava, která omezuje (nejen) právo na svobodu podnikání a na práci. Zatímco některým lidem umožní strávit den s rodinou, jiným lidem znemožní pracovat či podnikat. Tohoto cíle je nicméně možné dosáhnout i dosavadní soukromoprávní úpravou, která taktéž umožňuje nejít v předemtné dny do práce, ovšem zároveň v případě dohody zaměstnance a zaměstnavatele umožňuje i opačný přístup. Zákonodárce se zároveň domnívá, že účinností Zákona dojde k podpoře rodinného života a volnočasových aktivit tím, že zakáže práci na osm dní v roce, což je úvaha, jež nemůže obstát, neboť zaměstnanci, kteří dosud chtěli těchto osm dní trávit rodinným životem a volnočasovými aktivitami, měli možnost tak činit na základě dohody se zaměstnavatelem i před účinností Zákona.
36. Zásah provedený Zákonem je z uvedených důvodů nutno považovat za nerozumný, až zbytečný. Naopak rozumným řešením by v dané situaci nepochybně bylo navrácení do předešlého stavu – zákonodárce se ani nepokusil zdůvodnit či snad prokázat, proč vůbec považoval za nutné do něj zasahovat a jaký pozitivní a žádoucí cíl tím sledoval.
37. Jako obecné shrnutí ke všem výše uvedeným námitkám citujeme náleze I. ÚS 504/03: *„Nezbytnou podmínkou fungování liberálně demokratické společnosti je vytvoření autonomního prostoru jednotlivce, v němž se může svobodně realizovat mimo jiné jakožto bytost sociální a hospodářská, která získává prostředky k životu prací a jinou činností s ekonomickými aspekty.“*

VIII. Návrh na zrušení Zákona

38. S ohledem na výše uvedené má navrhovatel za to, že Zákon odporuje ústavnímu pořádku České republiky. Navrhovatel má za to, že Zákon je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky z následujících důvodů:
- (i) Zákon je v rozporu se základním právem rovnosti všech lidí na svých právech,
 - (ii) Zákon je v rozporu s právem na soukromí a s principem autonomie vůle,
 - (iii) Zákon je v rozporu s právem na svobodné podnikání,
 - (iv) Zákon je v rozporu s právem na získávání živobytí vlastní prací,
 - (v) Zákon je v rozporu s principem minimalizace zásahů do základních práv a
 - (vi) Zákon je nezpůsobilý obstát v testu racionality.

39. Z výše uvedených důvodů proto navrhovatel navrhuje, aby Ústavní soud české republiky vydal tento svůj

N Á L E Z :

Zákon č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě, v platném znění, se zrušuje dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů.